

Το κατοικίδιο

Κατερίνα Χρυσανθοπούλου

Πίνακας: Damian Loeb

Μπαμπά, θέλω κατοικίδιο». Η Λίλη χτύπησε με το τακούνι της το πάτωμα, σείστηκαν οι πυρόξανθες μπούκλες και τα γαλάζια κορδελάκια, σταυρώθηκαν σε απειλητικό τείχος τα τρυφερά μπράτσα. Η μητέρα της αναστέναξε, ρίχτηκε απελπισμένη στον καναπέ συμπαρασύροντας γούνινα ριχτάρια και δερμάτινα μαξιλάρια και τεντώθηκε να πιάσει την ταμπακιέρα απ' το τραπεζάκι του σαλονιού. Πήρε ένα, σκέτο, το έχωσε σε μια μακριά πίπα που ψάρεψε από την τσέπη του κολεγιακού της και το άναψε με βαθιά εισπνοή. «Είπα, θέλω κατοικίδιο».

Ο πατέρας της αγνάντευε την τιμμεντένια μητρόπολη στο βάθος. Φαιό και γκριζό το κυρίαρχο μπετό, στεφανωμένο με το ακίνητο τεφρό του νέφος. Από την τεράστια τζαμαρία που είχε στήσει γύρω γύρω στο σπίτι φαινόταν όλο το λεκανοπέδιο, μέχρι και η θάλασσα και τα νησιά. Περισσότερο τα φανταζόταν παρά τα έβλεπε, ήξερε πως το πηχτό ασήμισμα στον ορίζοντα ήταν ο ήλιος που αντανakλούσε στο νερό.

Είχε αναγκαστεί να φυτέψει ολόκληρο δάσος μέσα στο οικόπεδο, κατ' ανάγκη,

αφού το βουνό ήταν εντελώς γυμνό. Η γυναίκα του είχε απαιτήσει δέντρα και θέα για να ξεβουλευτεί από τη Φιλοθέη και να τον ακολουθήσει με τη μικρή χωρίς διαμαρτυρίες. Γύρισε και κοίταξε τις δυο γυναίκες. Η μεγάλη απέστρεψε το βλέμμα της απαθές, η μικρή τον μισούσε ολοφάνερα. Ίσως να έπρεπε να τις έχει αφήσει στην τύχη τους.

«Παιδί μου, πριν 6 μήνες σου πήρα κατοικίδιο, δεν το θυμάσαι;»

«Εκείνο ψόφησε».

«Δεν ψόφησε, εσύ το ψόφησες».

«Πώς εγώ;»

«Αφού το άφησες τρεις μέρες μέσα στην κούτα του στην κουζίνα, το ξέχασες; Γυρίσαμε και το βρήκαμε κοκαλωμένο από το κρύο. Σιδέρωνε και ζέσταινε πανιά η νάνι σου και το τύλιγε μπας και αναπνεύσει, αλλά τίποτα».

Η μικρή έσφιξε τις γροθιές της και επιτέθηκε με βία στα φουστάνια της. Η μητέρα της έδειξε να αναστατώνεται προς στιγμήν για την τύχη του γαλαζίου ταφτά, ανασηκώθηκε λίγο απ' τον καναπέ της κι έφερε τη λευκή της παλάμη με χάρη στο στόμα.

«Εκείνο δεν ήταν καλό. Με το παραμικρό γκρινιάζει».

«Έτσι είναι τα ζωντανά δώρα Λίλη παιδί μου, έχουν και φωνή. Και θέλουν τη φροντίδα τους».

«Εγώ θέλω ένα μαύρο».

«Μαύρο; Πού έχεις δει μαύρο;»

«Έχει η Ξένια».

Ο πατέρας ξαναστράφηκε προς τη τζαμαρία, έσκυψε το κεφάλι του μέχρι το μέτωπο να ακουμπήσει στο ψυχρό κρύσταλλο. Η μικρή είχε ήδη αρχίσει να τσιρίζει και να απειλεί πως θα σταματήσει να τρώει και να αναπνέει. Η μητέρα έκλεισε με τα χέρια τ' αφτιά της. Δεν άντεξε για πολύ· σύντομα ξέσπασε κι αυτή σε φωνές.

«Μα, επιτέλους, δεν τη βλέπεις; Κάνε κάτι!»

Σχεδόν έτριζαν τα τζάμια. Ο πατέρας συνθηκολόγησε.

«Εντάξει, εντάξει, αλλά τελευταία φορά. Αν σου ψοφήσει κι αυτό κήκες».

Έριξε μια στιγμιαία ματιά προς τη γυναίκα του.

«Εσύ, μάθε γι' αυτό το... αυτό της Ξένιας».

Η μητέρα διέλυσε τη γόπα της στο τασάκι, οι καπνοί σκόρπισαν στο πολύχρωμο σμάλτο. Έβγαλε από την τσέπη της το κινητό. Το συνέδεσε σ' ένα πλαϊνό βύσμα στο τραπεζάκι, στη γυάλινη επιφάνεια άναψε ένα μικρό μόνιτορ. Με ένα πλήκτρο εμφανίστηκε το πρόσωπο της φίλης της στην οθόνη, με εκτυφλωτικό μακιγιάζ. Τα χείλη της κινήθηκαν χωρίς ήχο, η μητέρα έφερε τη συσκευή στο αυτί.

«Έλα χρυσό μου... τι θες να κάνω... Χάλια. Ε, τι να σου λέω τώρα, η μικρή μου. Είναι σε κακή κατάσταση... Θέλει κατοικίδιο το κακόμοιρο και ο πατέρας της αντιδρά. Και την ξέρεις τώρα τι πεισματάρα είναι, μπορεί να κρατήσει την αναπνοή της μέχρι να σκάσει. Έχω πελαγώσει... Σοβαρά; ...Δεν το 'ξερα! ...Τι λες... Άκου, δεν μπορώ τώρα, θα μου τα πεις μετά, αργότερα. Για άλλο σε πήρα. Δε μου λες, η δική σου, εκείνο το μαύρο, πού το βρήκατε;... Ναι, παιδί μου, έχω δει, έχει ένα σωρό, αλλά είναι αυτά τα συνηθισμένα τα σκούρα, τα καφετιά. Αλλά, μαύρο;... Ναι, ναι... μα ναι, κάτω στην πόλη. Αφού εκεί είναι όλα... Στο κέντρο... Πώς είπες; Θεάτρου;... Όχι παιδί μου, που να την ξέρω εγώ. Για πες μου... Πειραιώς; Στον Πειραιά πρέπει να πάμε; ...Αχ, μα μη με μπερδεύεις τώρα με τις οδούς,

...καλά, άκου, πες μου να το σημειώσω και θα το βρει ο άντρας μου. Έχει έργα σ' όλη την πόλη, θα το ξέρει σίγουρα. Ναι... ναι... ναι. Εντάξει. Δε μου λες, εκεί, είναι επικίνδυνα;... Δηλαδή, μπορούμε να πάμε μαζί του; ...να πάρουμε και τη μικρή; ...Μα, ναι, αλεξισφαιρα είναι, τι νόμισες... Καλά, εντάξει. Και δε μου λες, είναι καλό αυτό που πήρατε; ...Τι, πήρες και τη μάνα; Σοβαρολογείς; ...Και που την έχεις, μέσα στο σπίτι; ...Όλη μέρα; Τι λες! Και τι τους δίνεις; ...Φαγητό εννοώ ...Καλά, καλά, θα μου πεις όταν έρθει η ώρα. ...Αν βρούμε, εννοείται. ...Έλα, χρυσό μου, σ' ευχαριστώ, θα σε πάρω μετά να μου πεις τα άλλα. Τσάο.

Το μόνιτορ έσβησε, η μητέρα έσφιξε τα χείλη. Σηκώθηκε, προσπέρασε τη μικρή

Κατάχαμα καθόταν μια νέγρα, μάλλον νέα στα μάτια, γριά στο κορμί, ντυμένη με πολύχρωμα λεκιασμένα ρούχα, με την παλάμη απλωμένη και μ' ένα μαυράκι στην αγκαλιά. Το μωρό άρπαζε το μακρουλό μαραμένο βυζί της με τα δυο του χεράκια και ρούφαγε, ρούφαγε – αέρα.

που έβραζε και πλησίασε τον άντρα της. Του έτεινε το σημείωμα με τη διεύθυνση και κοίταξε παγωμένα το κορίτσι.

«Λέει ότι μπορούμε να πάμε όλοι μαζί, δεν υπάρχει φόβος, λέει, να διαλέξει όποιο θέλει. Έχει απ' όλα τα χρώματα λέει. Ευχαριστήθηκες τώρα εσύ; Άντε, πάμε τώρα.

Δε ντύνομαι, θα 'ρθω με τη φόρμα. Μια στιγμή να πάρω το τζάκετ μου. Έλα, Λίλη, κουνήσου!»

Θρίαμβος. Η Λίλη κοίταξε τον πατέρα της με λατρεία. Γονάτισε πλάι του κι αγκάλιασε το πόδι του για τρία ολόκληρα δευτερόλεπτα. Έπειτα έτρεξε προς το ασανσέρ.

«Ελάτε, ελάτε, γρήγορα, γρήγορα!»

Στο γκαράζ γυάλιζαν δύο γερμανικές λιμουζίνες και το καινούργιο Χάμερ, αλλά διάλεξαν το κινέζικο τζιπ, ελληνικής συναρμολόγησης, ως πιο ασφαλές και πιο ευέλικτο για το κέντρο της πόλης. Η γκαραζόπορτα σφράγισε πίσω τους κι ο πατέρας άρχισε να οδηγεί με δυσφορία, φυσώντας και ξεφυσώντας διαρκώς. Καμία κουβέντα μέσα στο αυτοκίνητο. Η Λίλη κοιτούσε απ' το παράθυρο βαριεστημένα.

Το βουνό ήταν σπαρμένο με αραιές μεγάλες ιδιοκτησίες, καθεμία με το δικό της, ξεχωριστό δασόκηπο αμπαρωμένο σε ψηλά τείχη. Μετά τις βίλες μια έρημη ξερή λωρίδα γκριζας γης χώριζε τα προάστια από την πόλη. Στο σταθμό διοδίων στην πύλη εξόδου του διαχωριστικού δακτυλίου είχαν σταματήσει μια λιμουζίνα για έλεγχο.

Καθώς πλησίαζαν στην πόλη ο ουρανός άρχισε να μαζεύει σύννεφα, ήδη από τον 6ο τομέα άρχισαν να πέφτουν σκούρες βαριές ψιχάλες και να λεκιάζουν το αμάξι. Γρύλισε ο πατέρας αλλά συνέχισε να οδηγεί χωρίς σχόλιο. Μετά τον εξωτερικό κλοιό υπερτοπικής χρήσης εκτεινόταν η μικρή βιομηχανική ζώνη, με τις απολύτως απαραίτητες αστικές ελαφρές βιομηχανίες, που χωριζόταν με πολυάριθμες πύλες με σταθμούς διοδίων από τις τέσσερις κύριες ομόκεντρες οικιστικές ζώνες. Όσο κινούνταν προς το κέντρο, όλο και περισσότερο πύκνωναν και αυξάνονταν σε ύψος τα κτίρια, οι πολυκατοικίες, όλο και περισσότεροι άνθρωποι κινούνταν βιαστικά στους δρόμους και προφυλάγονταν από το γκριζό χοντρό νερό χωμένοι μέσα σε διαφανείς πλαστικές ολόσωμες σακούλες.

Η κίνηση των αυτοκινήτων ήταν απελπιστικά αργή. Ο πατέρας άναψε το πράσινο περιστρεφόμενο σήμα στην κορυφή του τζιπ και μπήκε στη δεξιά λωρίδα. Εκεί μπορούσε

άνετα να οδηγήσει με μέση ταχύτητα 17 χιλιομέτρων. Έφτασαν στο κέντρο από τα νέα διόδια ακολουθώντας τις κεντρικές αρτηρίες. Οι σταγόνες τώρα είχαν σταματήσει, οι άνθρωποι γλιστρούσαν στα πεζοδρόμια. Όσο πλησίαζαν στο κέντρο η κυκλοφορία παρεμποδιζόταν σε όλες τις λωρίδες, τώρα πήγαιναν μόνο με πρώτη, σημειωτόν. Σε όλη τη διαδρομή τα οικοδομικά τετράγωνα ήταν γεμάτα σκαλωσιές, παντού εργασίες, μέσα από τα ξύλα και τα σίδερα έπεφταν οι σοβάδες σχεδόν σ' όλα τα κτίρια. Στα μεγαλύτερα και πιο καινούργια κτίρια το όνομα της εταιρίας του πατέρα φιγουράριζε στις αναρτημένες πινακίδες.

Η Λίλη συλλάβιζε τα ονόματα των δρόμων. Πρώην Βασιλίσσης Σ ...Ελευθερίου Β. ...Ομονοίας ...Ατακτα πλήθη από διαβάτες κατελάμβαναν όλη την επιφάνεια των πεζοδρομίων και αρκετό τμήμα από το κατάστρωμα της ασφάλτου. Ορισμένοι σέρνονταν με τα τέσσερα, μερικοί απλώς κείτονταν στο έδαφος. Όλοι είχαν την ίδια ελεεινή φάτσα και την ίδια ξεσκισμένη ενδυμασία. Η μητέρα κρατούσε το χέρι μπροστά απ' τα μάτια της με αποστροφή.

«Τι αίσχος!»

Το τζιπ τώρα έπλεε μέσα σε ζωντανά κύματα. Σε μια στιγμή έστριψε απότομα και χώθηκε στα στενά. Φτάσανε! Η Λίλη κοιτούσε με απληστία τα πλάσματα που περπατούσαν στους δρόμους. Όλα αυτά τα καφετιά, τα κίτρινα, τα μαύρα δίποδα, πύκνωναν σε σμάρια κι εμπόδιζαν το αυτοκίνητο να προχωρήσει.

«Μόνο με περιπολικό κυκλοφορείς άνετα εδώ πέρα. Το δικό μας πράσινο σήμα δεν το σέβεται κανείς. Χρειάζονται αυστηρή εκπαίδευση, όλοι τους».

«Άρα, τελικά, είναι επικίνδυνα».

«Όχι. Δεν είναι θέμα κινδύνου αλλά διαχείρισης της κυκλοφορίας. Ενώ, άμα βλέπουν περιπολικό εξαφανίζονται. Πού πάνε είναι μυστήριο. Έχει τρύπες η Αθήνα και χώνονται σε κατακόμβες; Ποιος ξέρει. Θα μάθω όταν κάποτε αναλάβω να συντηρήσω και το υπέδαφος αυτής της πόλης».

Μάτια ορθάνοιχτα σε μελαψά πρόσωπα κοιτούσαν το γυαλιστερό ανοιχτοπράσινο αυτοκίνητο, μερικοί άπλωναν τα χέρια τους να αγγίξουν τη στιλπνή επιφάνεια.

«Να, μαμά, να ένα εκεί κάτω!»

«Ναι, δίκιο έχει το παιδί. Αγάπη μου, πήγαινε αμέσως να το φέρεις!»

Ο πατέρας μούγκρισε μέσα απ' τα δόντια του.

«Εδώ παρακάτω στη στροφή έχει ένα πάρκινγκ. Δικό μας είναι. Καινούργιο. Θα σας αφήσω μέσα και θα σας ασφαλίσω. Δεν θα το κουνήσετε από το αυτοκίνητο. Θα επιστρέψω σε δέκα λεπτά».

Τις άφησε κλειδωμένες σε μια μισοφωτισμένη χαμηλή αίθουσα, στους τοίχους επαναλαμβάνονταν προβολές με τις οδηγίες ασφαλείας, με κείμενο και εικόνες. Βγήκε στο δρόμο κρύβοντας όσο μπορούσε το πρόσωπό του μέσα στο φαρδύ μάλλινο κασκέτο. Γύρω του το πλήθος δεν άγγιζε τον ξένο με τα καθαρά ρούχα, όλοι παραμέριζαν ελαφρά για να περάσει, αφήνοντάς του τον ελάχιστο χώρο που ήταν αρκετός σ' έναν άνθρωπο για να κινηθεί. Ο πατέρας έφτασε στο σημείο που τού είχε υποδείξει η Λίλη. Κατάχαμα καθόταν μια νέγρα, μάλλον νέα στα μάτια, γριά στο κορμί, ντυμένη με πολύχρωμα λεικασμένα ρούχα, με την παλάμη της απλωμένη και μ' ένα μαυράκι στην αγκαλιά. Το μωρό

άρπαζε το μακρουλό μαραμένο βυζί της με τα δυο του χεράκια και ρούφαγε, ρούφαγε – αέρα. Ο πατέρας μόρφασε, την πλησίασε και στάθηκε μπροστά της. Της μίλησε, μα εκείνη τον κοίταξε κι έδειξε να μην καταλαβαίνει αμέσως. Έβγαλε απ’ την τσέπη του τέσσερα κίτρινα κολληριστά χαρτονομίσματα και της τα πρότεινε. Κι άλλοι είχαν μαζευτεί γύρω του· χέρια κίτρινων, λευκών, μαύρων και μελαψών ανθρώπων ζητιάνευαν με επιμονή σ’ ένα κύκλο. Της έδειξε με το ένα δάχτυλο το μαυράκι και με το άλλο ένα κατάσταση. Εκείνη θαμπώθηκε απ’ τα δαχτυλίδια, αλλά κατάλαβε γρήγορα το συσχετισμό. Της άνοιξε την αγκαλιά του να του δώσει το μωρό, να το κρατήσει όσο αυτή να πάει να ψωνίσει για το κουτάβι της. Τα λόγια του της μίλησαν για φαγητό και ρούχα. Και για τον εαυτό της. Η γυναίκα στην αρχή κάπως δίστασε. Κουμπώθηκε, να κρύψει την ζαρωμένη της σάρκα, κατέβασε το βλέμμα και κοίταξε το κουρελιασμένο βρέφος. Αναστενάζοντας άρπαξε με το ένα χέρι τα χρήματα και με το άλλο έκανε την ανταλλαγή. Το μικρό λούφαζε στις παλάμες του τυλιγμένο σε χρωματιστά κουρελάκια. Το κρατούσε με τεντωμένα χέρια μακριά απ’ τα ρούχα του, μη λερωθεί, αυτά αφήνουν παντού τα υγρά τους.

Η νέγρα χάθηκε μες στο κατάστημα. Σε δευτερόλεπτα ο πατέρας είχε εξαφανιστεί σπρώχνοντας με τους αγκώνες του μακριά τους επαίτες. Έφτασε στο πάρκινγκ σε ελάχιστο χρόνο, ορθάνοιξε τα μάτια στον αισθητήρα και η γκαραζόπορτα άνοιξε αυτόματα. Έφτασε στο αυτοκίνητο και παρέδωσε το πλάσμα στην κόρη του, η οποία στρίγκλισε από ευδαιμονία. Το μωρό την κοιτούσε με τα ματάκια του. Ολόμαυρο. Χωρίς δόντια.

«Αχ! Τι ωραίο που είναι! Πιο ωραίο από της Ξένιας!»

«Πρόσεχε, κακομοίρα μου!»

«Ευχαριστώ, μπαμπούλη μου! Είναι πολύ ωραίο! Σαν κανονικό! Σαν πραγματικό ανθρωπάκι!»

Ο πατέρας έκανε το γύρο του αυτοκινήτου μουρμουρίζοντας. Μπήκε και κάθισε στο τιμόνι, έριξε μια ματιά στη γυναίκα του, είχε ανάψει κι άλλο τσιγάρο.

«Τι έχουν πάθει όλα τα επτάχρονα μ’ αυτή τη μόδα δεν καταλαβαίνω. Βάζω στοίχημα ότι μέσα σε μια βδομάδα θα το ’χει βαρεθεί».

«Ε, και;»

«Τι, ε και; Μετά εγώ πρέπει να βρίσκω τρόπους να τα ξεφορτώνομαι!»

«Έλα μωρέ, όλο γκρίνια είσαι. Κόρη σου είναι».

«Ναι, μπαμπά μου, αυτό θα είναι ήσυχο, στο υπόσχομαι. Ούτε που θα κλαίει.

Αλλιώς, θα του το ράψω το στοματάκι!»

Ο πατέρας έβαλε μπρος τη μηχανή και ξεκίνησε. Το αυτοκίνητο μούγκρισε και ξαναχώθηκε στη ζούγκλα των σωμάτων. Τα φιμέ τζάμια έκρυσαν το κλεμμένο αγρίμι απ’ τη φάρα του. (δε)